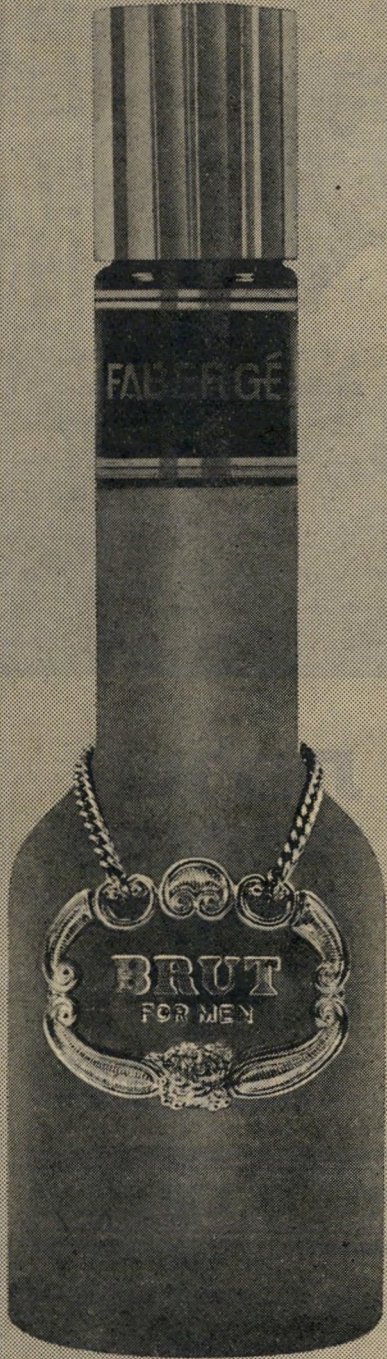


חזור אל האהבה הראשונה שלך BRUT



ברוט-אפטר שייב

ברוט-דאודורנט, אנטי פרספירנט

ברוט-קצף גלוח

ברוט-סבון על חבל

FABERGÉ
BABE • CAVALE • MACHO

מוצרי פברגה מקוריים

מיובאים ע"י אשל קוסמטיקס בע"מ

לחשת בשק"ם משביר לצרכן

כל-בו שלום

ובתמרוקיות

המובחרות

התערוכה מפתיעה בכמה יצי רות. הכוונה ליצירותיהם של חנה שיר, יצחק עדי וזיווה רון. חנה שיר, בציורי ענק של מיר קם צבעים עדין ועשיר כאחד, בור נה ריתמוסים ויוצרת חוויה אסתטית מרעיון המחאה על מצב ה- אשה.

יצחק עדי, בעל הרעיונות המר קוריים, "עלה" על עניין משבר האנרגיה. להמחשת ריגשי הזעם והתיסכול שלו — חתך חבית נפט לאורכה. ותלה אותה על הקיר על רקע שחור וזהב — הוזהב השחור. מתוך חור שקרע בחבית מציצים פני חומייני, כשעליו מצוירות עצמות מצולבות.

חוש ההומור הוא המציל את כולם מהפסימיזם הנובע מהמצב. לזיווה רון, חוש ההומור הוא נכס. האמנית בעלת המראה הצעיר, רי רעמת השיער הבלונדי הגולש, מרגישה צורך, לדבריה, לתאר הקצנה של מצב, לראות את הכי גרוע — כדי למצוא שביב של תיקוה.

היא מתארת מצב של משבר כלכלי, והאופן שבו הוא פוגע ב- אדם הקטן ברחוב. לא בסטטיס- טיקות או במילים, אלא באובייק- טים, המתארים מצב פסימי עם הומור. העבודה שלה מורכבת מכמה חלקים, בעלי שמות שונים, אך סריהכל זו יצירה אחת. חיוסוק מחולס; אוכלי תפוחי האדמה

והלכו קריאות ההתפעלות מלוות בשירה של כל בני הבית.

לפתע הכריוו על הפסקת צה- ריים. הסטודנט הצעיר לא ידע חוכמות. הוא שלף את המזון ש- הביא עימו, ורצה להתחיל לאכול. למראה הסכינים שנשלפו וכוונו אליו, החל חושב כי מייחסים לו פשע כלשהו. אך אז נזכר שהער- בים הם מכניסי אורחים מטיבעם והבין שבודאי נעלבו עמוקות מכך שהביא עימו אוכל. הוא השר- לך מהחלון את הכריך שלו, ור- הציל בזאת את חייו. הפיצוי היה כרה שכמוה לא ראה בימי חייו: כמויות אדירות של אורז, בשר ומטעמים אחרים הוגחו לפניו.

לעת ערב הגיע שוב השייח' ושאל מה מחיר הציורים. חברו של אריאלי, שבא עימו והתחלק איתו בעבודה לחש לו: תגיד שתי לירות. אך אריאלי אור אומץ ור- אמר: "עשרים לירות." לתדהמ- תו, הוציא השייח', בלי אומר, ארבעה שטרות אדומים של חמי- שיות שטרלינגים, והוסיף בער- בית: "תודה רבה". שנה שלמה חי אריאלי ברוחה ולמד בבצלאל מהסכום שהרוויח בדיריגאסין.

את כרזות הקולנוע של חש- דלור ז"ל, היה מצייר אריאלי בי- שנות השלושים והארבעים. המשר- כורת שקיבל, הותירה לו זמן ואמי- צעים לצייר וליטול חלק בקבוצת אפקים חדשים. בעשר השנים הר-

האמנית ובאו לידי ביטוי ביצירי- תיה. בילדותה, כשגרה ברחוב העליה בתל-אביב, אהבה לריח את האדים שעלו מהגינה המושקית של ביתה, והייתה חופנת בכפה את החול, מקרבת אותו אל אפה, מריחה ממנו ואף טועמת בפיה. את אהבתה זו ביטאה בעבודותיה מאוחר יותר. זה קרה בדרך לאיטת- לפני 16 שנה. כשעברה במיצפה- רמון, התאהבה בנוף, בצבעים ובמידבר. היא בחרה בחול כדי להעביר את עוצמת החוויה שחוותה. היא הפך נושא תערוכותיה ב- מיסגרת קבוצת הצפית. את החול היתה מערכבת עם חומרים שונים, ויוצרת על פני הבד תחושת חומר- ריות עזה. מאוחר יותר, היתה מצלמת דמויות אדם, ומקרינה אותם על גופים גיאומטריים. אחר-כך התחילה לבנות תבניות יסוד שמהן פיתחה מערכת שלמה — כמו בתערוכתה החדשה בגלריה ריכטר.

התערוכה האחרונה שלה מהווה גירוי להמשיך ולצפות בשאר יצי- רותיה, שכן נוצרת תנועה בלתי- נראית, המצפה להמשך. זוהי ה- תנועה בחלל, שהפסל הרוסי הנודע טטלין ניסה לבנות כמותה במונר- מנט לאינטרנציונל השלישי ב- 1920.

לעין המבקר בבית זיווה ליבליך בולטת העובדה שהאמנית אוהכת את הצבע הפלש, את טהור הקו והצורה, ואת השפוט. ואלה עיכ- רים כחוט השני בעבודותיה.

פרסקו בריר יאסין

יום אחד, כשנכנסתי למשרדו של מנהל בצלאל, פרופסור ש"ק, ראיתי שייח' ערבי היושב שם. הרחמיה לסוסים אציליים, ביקש צייר שיצייר לו על קירות בתיו בכפר דיר יאסין, השנה היתה שנת 1928. הסטודנט הדלפון ל- לאמנות, מרדכי אריאלי, שהפך מאוחר יותר אחד ממייסדי קבר- צת אופקים חדשים, כמעט גווע ברעב בתקופת לימודיו. מזונו הר- עיקרי היה או תאנים שהניב העץ בחצר בית-הספר. הנער שעזב את מישפחתו ואת ארץ הולדתו, פו- לין, כדי ללמוד ציור בארץ-יש- ראל, שמח מאוד להצעה שבאה מצד השייח' הערבי עתיר הממון. שמח וטוב לב, יצא העירה כדי לקנות צבעים לציור, הכין לו חבילת מזון, ולמחרת היום הת- ייצב במקום ובזמן שקבע. השייח' הופיע שוב בכירכתו המפוארת, ולקח את הצייר הצעיר, אריאלי, לביתו שבכפר. למעשה, היו ל-



בוכה דומעת של זיווה רון קרוויים לחברה צרכנית

1980 — שימוש בפוסטר המתאר אנשים האוכלים תפוחי-אדמה, בי תאורה ובגוונים של תחילת הר- מאה; שורת שקיות פלסטיק הר- תלויות על קולבים בשורה קראה שקיות עם דיאלוג, כשהכוונה היא שזה מה שנשאר מהחברה הצרכ- גית, אנדרטה לקונה המצוי מת- ארת ווג כפפות בתנוחה של תחי- גה, נעלי אשה המולבשות על רג- לי קרש גיהוק, ולידם נעליים ו- כובע של גבר מאובנים — כל אלה צבועים לבן, ומבטאים יחד את חוסר-האונים של האדם הקטן לנוכח המתרחש; הבוכה הדומעת, היא בוכת חייטים התלויה על חבל, כשהיא נוטה כלפי מטה, ומזילה דמעותיה לתוך דלי הנר- צב מתחתה.

אחרונות, השתנה סיגנון ציורו, והפך אישי יותר, ושונה מהמופ- שט הלירי המציין קבוצה זו. תער- רוכתו האחרונה באגודת-הציירים מסכמת תקופה זו.

הבוכה הדומעת

המחשת רעיון בצורה פלסטית, תוך שימוש בחפצים יום-יומיים. הם הפנטס של זיווה רון. כמה אמנים התאחדו והחליטו לבטא בציור ופיסול, את מה שמנסים לומר המשוררים בשיירהם. הדבר היחיד המשותף לאמנים שיצירו תיהם מוצגות במישכן לאמנות בחלון, הוא הרצון לבטא מחאה חברתית.



המופואון של ירדני בית-קברות לאומנות

שייח' שני בתים — האחד לאשתו והשני לפילגשיו.

ככל שהתמשך היום, וקירות הר- בית החלו מתכסים בציורים של גמלים, ציפורים ופרחים — הנוש- אים שביקשו ממנו הנשים, התרבו